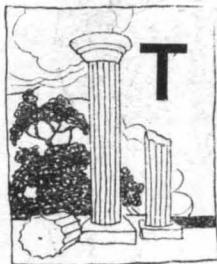

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΆΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κευτσομπελιό)

μέρα, τον ΙΙΙ^ο Αιώνα, τον Αλεξανδρίαν^ο Σφραγιδάν, τὸν Ζῶν την Φεωντόν καὶ τὸν Φανανούν Καρφόν· ἐποίησεν δὲ τοὺς ἔχοντας θυμάσαις οὐ ἔνα πορφύριν ματαγόραμακὲς ἐπιτυχίες. Τοῦ Φανδόνας λοιπὸν θὰ είνει μᾶς παραμιτασῆι ἀπόλωλας; για τοὺς λάτρεις καὶ τις θυμάσιστες τῆς ἔθνους τεχνής.

Ο δημιουργός της «Φαιδώρα», ο Βέτσιος Σαρδού, ήταν ένας από τους καλύτερους μεταρρυθμούς συγγραφείς της Γαλλίας. Γεννήθηκε στη Παρίσι το 1813 καὶ πέθανε στην κοινωνία τοῦ 1908, άφεν όμοιος στην θέατρο πραγματικά άριστον ογγήματα, δύο την «Κυρία Λέν Μέ Μέν»¹, την «Θελόδωμά», την «Γόσκα», τὸ ἔργο «Θεριδώρα», τὴν «Φαιδώρα» καὶ ἄλλα. Ο λοιπόν Μαρσίν κατόφθισε νῦν δώπιο στὸ σενάριο τῆς «Φαιδώρας»²· δηλὶ τὴν κάρι καὶ σὺνοις τούς πενιεράτερους δ. αλογούντος Γάλλων συγγραφείς· Αλλοτε ὁ Μαρσίν εἶναι γνωστὸς καὶ ὡς ἀλλές παρθένους δημιουργίες του, δύο τοῦ «Μά. Ωρα Κοντά σου», τοῦ «Ἄγατα» με Αέτη τῆς Νίστρας, τὰ δοτοῦ ἔγγραφα μὲ τη συνεργασία ενός ἀλλοῦ οὐκ ίσου καλού σ. παριστά, τοῖς Πώλῃ Ἀριόνῃ. Σ' αὕτα τὰ φύσικά τελές ένα κανονιγό τοῦ δριβαίου τοῦ ταλέντου του.

Σκηνοθέτεις αὐτοῦ τοῦ νέου φυλή τῆς «Παραμάντων» είναι ο Λου Γκανέ, ένας από τους πιο παλιούς και τούς πιο καλούς σκηνοθέτες της Ελληνότης. Όλοι Γκανέ άρχισε τίνα καιρό έφαραν τον από την έποχή του βιωσικό κινητογράφου. Κατόπιν πήγε στο Χόλλυγουντ, όπου δεκτή μεταξύ των καλύτερων σκηνοθέτων και τέλος το 1932 ξενάγησε στη Γαλλία, γιά μια συνεργία το «γρύφοιμα» τῶν φύλων του. Ό σκηνοθέτης της «Φωτιδόνας» έχει «γρύψισε» ειώδη και πολιτική ιστονικά έργα καθώς και το περιόρισμα «Τοπάλη».

· Ή Μαρι Μπέλ στο ρόλο της αρχιγενήστρας Φαιδώρας είναι άμφιστη. Η διάστημη ήδη ποιούς της «Κενεντί Φρανσαΐζ» άρχισε να πάει δοι και λίγα χρόνια στο βιβλιό καπνιστικού γέρου. Ο φωταγονιστής τότε «Κιρία Ρεκάχε», στο «Βάλς των Κυριομούδων» και σ' α' πλαίσιο έργα. «Οταν έτρεψε με όπως είναι με την ιδέα της μεγάλης πατέντης της. Στούς «Ελλήνας θυματάτις της έχουν μάνει άλλησμάνια τα τα φύλα της «Η Νέγκτα είναι Δοκη μες» και ή «Τρελλή Περιπτέτειας καθεδών και το φύλα «Ο «Ανθρώπος πού Σάντοντα». Ο ρόλος της «Φωνής» είναι πού δίνεται και τόσο δινατός, ώστε μόνον η Μαρι Μπέλ, κατώθιστος νά τον ίπαθει. Όταν ή μεγάλη τραγουδίστρια Σάντα Μεντάνα και ήποτε άλλο ζεύς είχε φαντασθή τη Φαιδώρα στο δύλησμόντο Σαρδούν.

τίην «Πυργοδέσποινα τοῦ Λιβάνου», και ἀπὸ τὸ περιόφημο ἔργο «Ἡ Πλωτὴ Νῆσος δὲν Ἀπαντᾷ».

Ο 'Αγρὸν Μπόζ ἐπίσης, δ γνωστος ἡμοτοιος της αστέρας της οὐδόντης, ἔχει παιξει σε πολλὰ φέρει της Παραμάνουτε και τελευτώνων στο Χρονιο της Ούφτω, με την Μπριγιάντε Χέλι και τον Ηρο Μπλανσάν.

· Αλλά καὶ οἱ Πέιδες Ἀμὸς ἔχει, να ἐπαιδεῖῃ ἡνακινούσις θριάμβους καὶ δημωνυγτής. Μετὰ τὸ τέλος τῶν σπουδῶν τοῦ στο Κονσερβατορίου, δόντα μαθήτης τοῦ δασκάλου τριηράδων Σύνδαιος, ἔγινε ἡνᾶς ἀμτος ήποτεστός. Στὸ θέατρο τῆς Μαντιλών δημωνυγτής τὸ «Μπρονγκούμπαρ», ωπό τοις καλύτεροις ἐπιτίτιξ του. Στὴ Φωδάρων ιστοδέντα, τὸ ρόλο ἐνός ἀστυνόμου. Ερει πάιει τέλος στὰ κυνηγατο-γραφικά ἔχαγα «Ονειρο», «Βερτένε», «Γ». Λατρῷ τῆς Βαλέντιναζ, δὲ «Κλεψυτής», «Ο» Ανθούδος Δέσιος «Ονομας» καὶ σε πολλὰ άλλα.

‘Ο Φωτισμάνα Καρρόν ἐπαγεῖ αλλα καρδί στις μεγάλες σκηνές τῶν Βρευλλῶν. Στο Παρίσι καταχρηφορείται τοῦρα στο «Τεάτρο ντε λ’ Αβενί». Η κυριότερες ἐπιτυχίες την δόθην ἐλέν τοῦ Μίλι Γιαναι- στού στο Βοϊάν, τὸ «Αρφόδιτος», τοῦ «Ομηρίας». Στη Βα- δώρα ιταλότερα τὸ φύλο τοῦ ἀστούσου τῆς Γαλλικῆς πρεσβείας. Ελε-

‘Αλλὰ μ' οὐ νεάρος ἀστέρεψας’ τῆς «Παραμύνωντ» Αλεξάντρον τε Σκηνικών στο ρόλο του Μίτικα, είναι χαροποίηση. Ήπιας, στό απλάτω σάν μεγάλος και δέν τρυπουσατείως τα πόδια την πρόσωπόν, τις φωνές του σηκωνθέουν και κάιηση τούς «στοντίο». Οι γανές του, που πάντα τον συνυδέουν, τόν μιανιάζουν και τόν θεωρούν τα μέτρα μεγάλη ηθοποίηση.

Η "Εντιθ Μέρα έπιστις ιδρύσα της κτιρίσεων της από τα Παρισινά
αυτονές-χώρα, γάρ νὰ καταλάβῃ στον κνηματογόνων και νὰ κάνῃ την
τύχην της. Η "Εντιθ Μέρα διως πάλει σήμερα και στὸ θέατρο.

Η ιστορίας της «Φαιδώνας» εκπιλύσεται στην Πετρούπολη το 1911, μέσω στη λαμπρότητα της Τσακινής Αλής, και τελικώνισε στη Πασία. Ελε γά της άγρια δράματα της Σιλιβινής ψυχής, γεμάτο φρόντα, μίσους και έκδικηση, που θύ συγκρήνηση άσφαλως τους Αθηναίους.

— Τίς βαρέθηκε, εἶτε στὸν Ρίπρεος; "Ολες τους δὲν έχουν καιμά φύλοδοξία, κανένα διτερό. Ταυτινώνται σύν σκλάβες καὶ αὐτὸς δὲν ἀ-ρέσει σύτε στὸν χειρότερο ἄνδρα. Οἱ ἔρως δὲν γεννέται μὲν αὐτή τὴν παθολόγην τὴν ἀφροσίσιον. Ἐγειρε πλεύσατα, θνητούς, προταῦθεις, γάν να καταπέτηται καρδιά μαζί γνωτας. Οταν λοιπόν αὐτή η καρδιά σαποφέρεται καρδιή της, χωρὶς καιμά άντισταται, μολύει σαν ένα, ἀνάλιτο φαι. Λέν έχει κανένα ενδιαφέρον. "Αν εἴχε καιμό, δὲν θὰ δε-χμούντο ποτὲ αὐτὸν τὸν έρωτα που μοι προσέφερεν ἡ Αἰγαίος κανίδες. Θε-ψυχογόνος ήταν τής ἐρωτικὲς περιπέτειες μου. "Ετοι τά εἴκα καὶ τὴν Ιεωνούσια δι μ' ἀγαύων, δῆ γιατὶ είμι ένας διάστρος εάστερφας, ἀλλά γιατὶ κι ὁς ἄνθρωπος μπορεῖ να καταστοταν μια κατακλι..